Ε[illegible] (Ἱδρύθη τῷ 1915) — Ἀριθμ. 436 ΜΥΤΙΛΗΝΗ Κυριακὴ 8 Ὀκτωβρίου 1917 [illegible]καστον φύλλον λεπτὰ 10

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐτησία. Καθ' ὅλον τὸ Κράτος δρχ. 20. Ἑξάμηνος
Εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. Χρ. 25 ἀναλόγως

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διευθυντοῦ θεωρεῖται ἄκυρος.

Διὰ πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἐφημερίδα ἀπευθυντέον ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

Γραφεῖα καὶ Τυπογραφεῖα: Ὁδὸς Ἁγίου Συμεών.

ΤΗΛΕΓΡΦ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: «ΚΗΡΥΞ» — ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΚΗΡΥΞ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΡΧΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — Δ. Κ. ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ — ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΪΖΕΡ

Ἡ προσπάθεια τῶν Εὐρωπαϊκῶν δημοσιογραφικῶν κύκλων ὅπως ἐξακριβώσουν τὰ ἀληθῆ αἴτια τὰ προκαλέσαντα τὴν Σοφιανὴν συγκέντρωσιν ἐξακολουθεῖ. Μετὰ τὰς πρώτας πληροφορίας περὶ τῆς ἐν λόγῳ συγκεντρώσεως, ἃς παρεθέσαμεν ἐγκαίρως, ἰδοὺ νέα πληροφορία, καθ' ἣν ὁ Κάϊζερ φέρεται ὡς ὑποσχεθεὶς εἰς τὴν Βουλγαρίαν τὴν Θεσ)νίκην ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ κατανικήσουν οὗτοι τοὺς Ἕλληνας καὶ νὰ... ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀρχιστρατήγου Σαράϊγ.

Ἡ τελευταία αὕτη πληροφορία καθ' ὃν διατυποῦται τρόπον ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον τηρουμένη ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων, εἰς τὸ Βαλκαν. μέτωπον καθαρῶς ἀμυντικὴ τακτική, ἐτηρήθη διότι εἶχεν ὑποδηλωθῇ εἰς αὐτοὺς παρὰ τῶν ἄλλων Συμμάχων των ὅτι πέραν τῶν ἐδαφῶν, ἅτινα κατέλαβον δὲν θὰ τοῖς ἀναγνωρισθῇ ἡ διατήρησις ἄλλων τοιούτων τὰ ὁποῖα θὰ κατώρθουν νὰ καταλάβουν.

Ἡμεῖς ἀποκρούομεν τὴν τοιαύτην ἐξήγησιν. Διατεινόμεθα μάλιστα ὅτι ἡ τηρηθεῖσα ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων ἐν τῇ Βαλκανικῇ ἀμυντικὴ τακτική, ἦτο τακτικὴ τῆς ἀνάγκης. Διατεινόμεθα δηλαδὴ ὅτι οἱ Βούλγαροι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐπιχειρήσουν ἐπιθέσεις. Διότι ἐὰν ἦσαν εἰς θέσιν θὰ ἐπεχείρουν ἐπίθεσιν καὶ οὔτε θὰ ἐγκατέλειπον τὸ Μοναστήριον καὶ τὴν Φλώριναν.

Ἀλλ' οἱ Βούλγαροι οὔτε καὶ σήμερον εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐν τῇ Βαλκανικῇ. Καὶ δυστυχῶς δι' αὐτοὺς μία ἁπλῆ ὑπόσχεσις τοῦ Κάϊζερ ὅτι θὰ τοῖς ἀναγνωρίσῃ τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Θεσ)νίκης δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀναπληρώσῃ τὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσον ἀπαραίτητοι διὰ τὰς ἐπιθέσεις. Ἐπίθεσιν εἰς τὸ Βαλκανικὸν θὰ κάμουν οἱ Σύμμαχοι, αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις τῶν ὁποίων μὲ τὴν προσθήκην εἰς αὐτὰς τοῦ Ἑλλην. Στρατοῦ ἐγγυῶνται διὰ πᾶσαν ἐπιτυχίαν. Τοῦτο ἔγραφεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ Ἄγγλος στρατιωτικὸς κριτικὸς συμβουλεύων τοὺς Συμμάχους νὰ προελάσουν ραγδαίως πρὸς τὴν Σόφιαν.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΓΑΥΓΙΣΜΑ ΜΕ... ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ

Ἰδοὺ ἕνας κεραυνὸς εἰς φάκελλον εὐώδη ἐγκλεισμένος....

Κε Λέσβιε,

Δὲν σᾶς ἤξευρα γιὰ ἄνανδρον σὲ τέτοιον βαθμόν. Ἀφοῦ παρευρέθητε εἰς τὸ σαλόνι τῆς κ. Δ. ὡς ἰδιώτης πῶς τὴν ἐπομένην ἐλησμονήσατε τὸ ἰγκόγνιτό σας καὶ μᾶς παραλάβατε στὴ ἀνώνυμη στήλη σας; Τί φρούτα εἶστε σεῖς οἱ χρονογράφοι,...

Νὰ γεμίστε τὴ στήλη σας καὶ ὅ,τι θέλει ἂς γίνῃ παρακάτω. Δὲν σᾶς μέλλει τίποτε. Ἀλλὰ νομίζετε ὅτι ἔτσι κάνετε πραγματικὸ χιοῦμορ; Πόσο σᾶς λυποῦμαι. Δὲν σᾶς ἄρεσε ἡ σκυλολογία μου καὶ ἡ ζωοφιλία μου; Ἀλλὰ ποιὸς σᾶς ἐβίασε νὰ τὴν ἀρέσετε; Τί νὰ σᾶς πῶ κ. Λέσβιε, Ἐπιμένω στὴ ζωοφιλία μου γιατὶ φρονῶ ὅτι πολλὰ τετράποδα εἶνε πειὸ καλοαναθρεμμένα ἀπὸ τὰ δίποδα ποῦ λέγονται ἄνθρωποι!

Μὲ κάθε τιμὴ
Δεσποινὶς ζωόφιλος

Ἐσκεπτόμην νὰ διαβιβάσω τὸν....κεραυνὸν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν τροφίμων μὲ τὴν σχετικὴν παράκλησιν ὅπως ληφθῇ κάποια πρόνοια γιὰ τὰ σκυλιὰ καὶ ξεχωριστὰ γιὰ τὴν ἔξυπνη σκυλίτσα τῆς ζωοφίλου συμπολίτιδος ὅτε ἕνα ἄγριο γαύγισμα μὲ ἀνάγκασε ν' ἀλλάξω ἰδέαν. Ἐσκυψα ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ δῶ ποιὸ σκυλὶ καὶ γιατὶ γαυγίζει.

Ἀλλὸ μόνον ὅ,τι εἶδα ἤτανε φάσμα σκυλιοῦ. Οἱ ραχιαῖες κοκκαλιάρες του εἶχαν ξεπεταχθῇ σὰν νἄθελαν νὰ τρυπήσουν τὸ πετσὶ καὶ στὶς πλευρές του ἦταν σχηματισμένοι δυὸ βαθειοὶ λάκκοι, ποῦ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς θὰ χωροῦσε ἕνα ἀλάφρο μωρίσιο κεφάλι.

Ἐνῷ ἐγὼ τὸν παρατηροῦσα ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ γαυγίζῃ τόσο δυνατὰ ποῦ ἐπὶ τέλους βγῆκεν ἕνας γείτονας γιὰ νὰ τὸν διώξῃ.

— Ὀὖστ!...κακοχαρονιάρης δὲν ἦρθεν ἀκόμη σιτοφορτίο. Ἡ μηχανὴ σφυρίζει!

Καὶ ὁ γείτονας μπῆκε πάλι σπίτι του.

Διάβολε! Πρὶν λίγα λεπτὰ εἶχε σφυρίξει ἡ μηχανή. Ὥστε ὁ σκύλος πῆρε τὸ σφύριγμα γιὰ σφύριγμα βαποριοῦ... Ὥστε ὁ σκύλος ξεύρει ὅτι τὸ στάρι ἔρχεται μὲ τὰ βαπόρια... Ὥστε αὔριο οἱ σκύλοι, πιθανὸν νὰ μάθουν ὅτι τὸ στάρι τὸ διανέμει ἐπιτροπή....Ὥστε πιθανώτατον νὰ προβοῦν εἰς διαβήματα παρὰ τῇ ἐπιτροπῇ..... Ὥστε ἐνδεχόμενον ἀντὶ ν' αὐξηθῇ ἡ μερὶς τοῦ ἄρτου νὰ ἐλαττωθῇ...

Ἔσχισα ἀμέσως τὸν...κεραυνόν!

Δεσποινίς! Λυποῦμαι πολὺ ἀλλὰ εἶμαι ὑποχρεωμένο πρὶν ἀπ' τὰ σκυλιὰ νὰ σκεφθῶ γιὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Ὁ καθεὶς γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ὁ Θεὸς γιὰ ὅλους....λέει μιὰ Γαλλικὴ παροιμία. Τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω ἐγὼ ἀφοῦ καὶ ὁ Θεὸς φαίνεται ὅτι ἔχει ἐγκαταλείψῃ τὰ σκυλιά;

Ο ΛΕΣΒΙΟΣ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΣΑΤΥΡΑ

Ο ΜΥΤΟΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΙΣΚΟΥ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη Τριμποῦνα» σταχυολογεῖ ἀπὸ διάφορα γελοιογραφικὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου ὅλου καρικατοῦρες ποῦ καταμεταχειρίζονται τὸν μύτον τοῦ Φερδινάνδου τῆς Βουλγαρίας. Ὡς γνωστὸν τὸ ὀσφραντικὸν ὄργανον τοῦ Τσαρίσκου εἶνε ἰδιαιτέρως ἀνεπτυγμένον, ἀποτελεῖ δὲ πάντοτε τὸν στόχον τῶν γελοιογράφων, ποῦ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ὑψηλὸν ὑποκείμενόν του.

Εἰς τὸ «Λάϊφ» τῆς Νέας Ὑόρκης οἱ τρεῖς σύμμαχοι προελαύνουν σὰν μαθητούδια ἔμπρος εἰς τὸν Κάϊζερ, πάντοτε βλοσυρόν.

— Ὁ Ἀλλὰχ εἶνε μεγάλος, ψιθυρίζει ὁ Σουλτᾶνος, ἔδωσε μεγάλη μύτη στὸν σύμμαχό μας, γιὰ νὰ τὸν σέρνουν εὐκολώτερα ἀπὸ τὴ μύτη.

Ξεύρετε γιατί τὰ βουλγαρικὰ νομίσματα δὲν ἔχουν τὴν προτομὴν τοῦ Φερδινάνδου, προφίλ; Μᾶς τὸ ἐξηγεῖ τὸ «Μπουλινκ» τῆς Πετρουπόλεως. Διότι ἔχει μεγάλην μύτην. Ἂν ἡ προτομή του ἐχαράσσετο προφίλ, ἡ μισὴ μύτη του θὰ ἐξεῖχεν ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τοῦ νομίσματος.

Καὶ τὸ ρωσσικὸν περιοδικὸν παραθέτει σχετικὴν γελοιογραφίαν. Εἰς τὸ «Ἴβνιγκ Λέτζερ» τοῦ «Κέϊπ—Τάουν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ὁ Κάϊζερ μεταχειρίζεται τὸν μύτον τοῦ Φερδινάνδου διὰ ν' ἀναρριχηθῇ μέχρι τῆς Ἡμισελήνου, ὅπου κάθεται ὁ Σουλτᾶνος.

Ἀκόμη κ' ἕνα γιαπωνέζικο περιοδικὸ εὑρίσκει πῶς ὅσον ἔχῃ κανεὶς τὸν μύτον τοῦ Φερδινάνδου, τὸν ὁποῖον ζωγραφίζει ἐν εἴδει προβοσκίδος, εἶνε ἀδύνατον νὰ διατηρηθῇ ἡ ἰσορροπία.

ΕΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

—Ἡ γερμανικὴ εὐφυΐα.
—Ἀνάστατον τὸ Βερολῖνον.
—Βγῆκαν κουρεμένοι.

Φοβερὸν σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον ἀνεστάτωσε τοὺς στρατιωτικοὺς κύκλους τοῦ Βερολίνου, ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν τῆς Γερμανίας — ὡς γράφει ἡ «Ζουρνάλ» τῶν Παρισίων — Πρὸ καιροῦ εἶχε ληφθῆ ἀπόφασις ὅπως ἀμείβονται ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ συνέλεγον θραύσματα ὀβίδων, τεμάχια ὀρειχάλκου χαλκόν, ζίγκον καὶ ἐν γένει πᾶν μέταλλον διὰ τὴν παρασκευὴν πολεμοφοδίων, τὰ ὁποῖα συνεχῶς ἐξαντλοῦνται ἐν Γερμανίᾳ.

Οἱ γερμανοὶ στρατιῶται, ἐπωφελούμενοι τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ διὰ νὰ αὐξήσουν τὰ κέρδη των ἐκ τῶν ὑποσχεθεισῶν ἀμοιβῶν, προέβαινον κατὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ὀβίδων καὶ τῶν ἄλλων πολεμοφοδίων εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτῶν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀποθήκας. Ἡ μέθοδος αὕτη τῶν γερμανῶν στρατιωτῶν ἐξηκολούθη ἐπεκτεινομένη εἰς εὐρυτάτην κλίμακα, ὁπότε, ἐπὶ τέλους, παρετηρήθη ὅτι τὰ ἀφικνούμενα πολεμοφόδια εἰς τὸ μέτωπον τοῦ πολέμου ἦταν πολὺ ὀλιγώτερα τῶν ἀποστελλομένων.

Κατ' ἀρχὰς τὸ μυστήριον τῆς διαφορᾶς ταύτης παρέμεινεν ἀνεξήγητον ἕως ὅτου ἔγινε γνωστὸν ὅτι οἱ στρατιῶται οἱ συνοδεύοντες τὰ ἀποστελλόμενα πολεμοφόδια προέβαινον εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν ὀβίδων, ἔκαιον τὴν πυρίτιδα καὶ ἐλεηλάτουν κυριολεκτικῶς τὰ κιβώτια τῶν πυρομαχικῶν, τὰ ὁποῖα προωρίζοντο διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος των.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἥτις κατετάραξε τὸ Βερολῖνον, τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν τῆς Γερμανίας ἐξέδωκε ἐμπιστευτικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχάς, ἐν ᾗ ἀναφέρουσα τὸ πρωτοφανὲς τοῦτο γεγονός, κατέστησε γνωστὸν εἰς αὐτὰς ὅτι ἀναστέλλει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ περὶ ἀμοιβῆς εἰς τοὺς συλλέγοντας μέταλλα, καὶ καθιστᾷ εἰς αὐτὰς γνωστὸν ὅτι πρέπει [illegible] ἀμοιβὴν διὰ τὴν [illegible] τῶν στρατιωτικῶν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΕΪΜΠΕΚΗ

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΣΤΗ ΠΕΡΙΦΑΝΕΙΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Α'.

Τὴν βρήκανε στὸ δρόμο ἕνα πρωῒ πεθαμμένη. Στὸ κατῶφλι τὴν βρήκανε μιᾶς ἐξώπορτας. Ἦταν χειμῶνας. Ἄλλοι εἴπανε πὼς πέθανε ἀπὸ ἀποπληξία καὶ ἄλλοι εἴπανε πὼς πέθανε ἀπὸ κρύο. Ἕνας εἶπε πὼς πέθανε ἀπὸ πεῖναν, Τὴ θυμοῦνταν πὼς μὲ τὸ καλάθι στὸ χέρι χτυποῦσε τὶς πόρτες καὶ πὼς δὲν ἔφευγε ἂν δὲν τὴν ἔδινες κάτι. Θυμοῦνται τὸ ἀδυνατισμένο κορμί της ποὺ, καθὼς ἕνα σάπιο καλάμι, ἔγερνε στὴ γῆ, θυμοῦνται τὴν κιτρινιασμένη μορφή της καὶ τὴν ἀδυνατισμένη φωνὴ γιομάτη ἀπὸ ἕνα βαθὺ πόνο. Ὅ,τι ὅμως δὲ θὰ ξεχαστῇ ἴσως ἤτανε τὰ μάτια της, τὰ μελαγχολικὰ ἐκεῖνα μάτια, γιομᾶτα φρίκη, σὰ νὰ εἴχανε πάντα μπροστά τους, σὰ νἄβλεπαν μέσα σὲ καθρέφτη, ὅλη τὴν περασμένη ζωή της, μιὰ ζωὴ ὅλο περιπέτειες καὶ συμφορές. Πόσο βαρειὰ ἤτανε ἡ συνείδηση τῆς γυναίκας ἐκείνης καὶ πόσο τὸ ἔδειχνε τὸ τραγικὸ ἐξωτερικό της! Τὴν ἱστορία της τὴν ἔμαθα ἔτσι τυχαῖα καὶ θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ.

Τὴν ἔλεγαν μὲ τὸ παρατσοῦκλι «ἡ πορτογύρα». Μὰ τὸ ἀληθινό της ὄνομα ἤτανε Καταιρίνα. Κάτι ξεχωριστὸ εἶχε σὰ μιλοῦσε καὶ πάντα ἤθελε νὰ δίνῃ συμβουλές. Τὰ λόγια της τἄλεγε μὲ πεποίθησι ποὺ τὴ γεννοῦσε βαθειὰ μετάνοια καὶ γι' αὐτὸ ποτὲ καὶ κανεὶς δὲ φαντάστηκε νὰ τὴν κατηγορήσῃ γιὰ ὑποκρισία, ὅπως γίνεται γιὰ τοὺς ἄλλους ζητιάνους.

Τὶς μικρὲς τὶς κύτταζε μὲ τρόπο παράξενο. Παρακολουθοῦσε τὰ κινήματά των καὶ πολλὲς φορὲς τὴν εἴδαν νὰ κουνῇ τὸ κεφάλι ἀπελπιστικά. Ὅταν τύχαινε ν' ἀκούσῃ πὼς τὸ τάδε σπίτι εἶχε γκρίνιες ἀκάλεστη ἔτρεχε κ' ἔλεγε τὴ δική της τὴν ἱστορία.

Ἦταν ἡ μοναχοκόρη.

. . . .

Οἱ γονιοί της τὴν ἀγαποῦσανε τόσο πολὺ ποὺ τίποτα δὲν τῆς ἔλειπε. Ἡ ἀγάπη τους ἦταν ἀγάπη, δίχως κρίση ποὺ μόνο σκοπὸ εἶχε νὰ ἱκανοποιῇ κάθε παράλογη ἰδιοτροπία ποὺ εὕρισκε ἔδαφος κατάλληλο στὸ πιὸ ἀκυβέρνητο μυαλό. Εἴχανε τὴν ἀνόητη ἰδέα πὼς μιὰ καὶ δὲν εἴχανε ἄλλο παιδὶ ἔπρεπε ἡ Καταιρίνα νὰ μὴ διαφέρῃ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων. Καὶ ἂν ἔλειπε τὸ ἀγροῖκο φέρσιμο, ποὺ εἶνε σχεδὸν ἔμφυτο ἀπ' τὴν καταγωγή, δύσκολα ἴσως θὰ τὴν ἔπερνες γιὰ κόρη ἁπλοῦ ἐργάτου.

Τέτοια ἀνατροφή, κούφη καὶ ἀνόητη, ἔσπειρε μέσα της τὸν πιὸ ἐπικίνδυνον ἐγωϊσμὸ ποὺ δὲν εἴχανε τὴ δύναμη νὰ προσαισθανθοῦν τ' ἀποτελέσματα. Χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὴ φύση τὸ δῶρο τῆς ἐπιβολῆς ζητοῦσε νὰ ἐπιβάλλεται στὶς φιλενάδες της ἐνῷ μὲ φυσικὴ ζήλεια ἀντίκριζε κάθε ἄλλη ἀνώτερή της.

Ἤθελεν ὥστε ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὴ θαυμάζῃ καὶ κατὰ τὴν ἰδέα της κα-

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

μιὰ δὲν ἤτανε ὅσο αὐτὴ ὄμορφη. Ἡ τάδε, κατὰ τὴ γνώμη της, εἶχε ἄσχημα μάτια, ἡ ἄλλη ἤτανε καμπούρα, ἡ τάδε δὲν εἶχε καλὴ περπατησιά, ἡ ἄλλη ἤτανε γλυφή, τῆς τάδε τὸ ντύσιμο μύριζε χωριατιὰ κι' ὅλες εἴχανε ἀγαπητικό. Κ' ἔτσι πολὺ νωρὶς κέρδησε μόνο μίσος καὶ ἀποστροφή. Τὴν ζούλευαν καὶ τὴν μισοῦσαν. Στὰ μάτια τῶν ἄλλων κάτι ἐπὶ τέλους ἤτανε, μοναχοκόρη καὶ χαϊδεμένη, εἶχε πολλὰ ποὺ ἄλλες δὲν εἴχανε, μὰ ἐξ αἰτίας τοῦ χαρακτῆρός της, τὴ μισούσανε καὶ γιὰ τὰ δυό. Ἁπλὸς ἐργάτης ὁ πατέρας της θὰ ἤτανε ἴσως πολὺ πιὸ γνωστικὸς ἂν δὲν εἶχε πρὸ πάντων τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν κυβερνᾷ. Ἡ Καταρίνα θέλει αὐτὸ κι' αὐτό, σὰν ἔλεγε, τοῦ κάκου πήγαινε κάθε λογικὴ ἀντίρρηση του ἀνδρός της, ποὺ ὑποχωροῦσε πάντα κ' ἐπειδὴ εἶχε ἀδύνατο χαρακτῆρα κ' ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα του πάντα εἶχε στὸ στόμα τὴν προῖκα της. Κ' ἔτσι καὶ οἱ δυὸ δημιουργούσανε, ἄθελα καὶ δίχως νὰ τὸ νιώθουν, τὴ χειρότερη γυναῖκα, ποὺ ἔμελλαν σὲ λίγο νὰ δώσουν στὴν κοινωνία.

Μὲ τὴν ἡλικία χειροτέρευε ὁ χαρακτῆρας καὶ μεγάλωνε ἡ δυστροπία της. Τὰ παράλογα γοῦστά της τὴν βαυκάλιζαν μὲ ὄνειρα τρελλά. Ἐλπίδες ἀπραγματοποίητες τὴν κοίμιζαν δημιουργημένες ἀπὸ τὴν ἄγνοια τοῦ κόσμου. Τὸ ζήτημα τὸ πῶς θὰ ἀποκατασταθῇ, ποὺ σὲ κάθε ἐποχὴ εἶνε ἡ κυριώτερη ἔννοια κάθε κόρης, δὲ καταδέχθηκε νὰ τὸ σκεφθῇ ποτέ, τὸ θεωροῦσε ἀνάξιο προσοχῆς καὶ [illegible]. Ὤ ἐκείνη ὀνειροπολοῦσε γάμους ἀρχοντικούς, ἱπποτικοὺς ἔρωτας. Δὲν ἤξερε πῶς οἱ χρόνοι τῶν μυθιστορημάτων εἶχαν περάσει καὶ ὅλα τὰ θεωροῦσε δυνατὰ μονάχα γιὰ τὴν [illegible].

Πολλοὶ νέοι, ἐργάτες καὶ τ.λ., τὴν ἀγάπησαν μὰ ὅλοι γι' αὐτὴν ἤτανε μπαλωμένα πανταλόνια, κατσαφρόνια, σκύβαλα.

Εἶχε ἀπόλυτη πεποίθηση στὴν ὀμορφιά της κι' ἂν τῆς ἔλεγαν πὼς ἡ τάδε πῆρε τὸν τάδε φτωχὸ παιδὶ μὰ δουλευτάδικο αὐτὴ στράβωνε τὰ χείλια της κ' ἔλεγε μὲ περιφρόνηση:

— Μήπως θὰ ἤθελε καλλίτερο; Αὐτὸς τῆς ταίριαζε!

Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου ἔγινεν ἡ κυριώτερη φροντίδα τοῦ δυστυχισμένου πατέρα της. Ἔβλεπε τώρα το στραβὸ δρόμο ποὺ πῆρε ἡ ἀνατροφὴ τῆς κόρης του καὶ μὲ τρόμο συλλογίζονταν πὼς ἤτανε πιὰ ἀργά, πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ συμμορφώσῃ τὴν ἐγωϊστικὴ ψυχή της, τὴ ματαιοδοξία της μὲ τὴν πραγματικότητα. Εἶχε τελειώσῃ τὸ παρθεναγωγεῖο μὰ κεῖνα ποὺ ἔμαθε περισσότερο φούσκωσαν τὰ μυαλά της παρὰ τὴν ἔκαναν ἄνθρωπο.

Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους τῆς μίλησε γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Τῆς εἶπε πὼς μέρα μὲ τὴ μέρα τὰ μαλλιά του ἀσπρίζαν, πὼς δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ πρὶν τὴ δῇ ἀποκατεστημένη. Δὲ μποροῦσε πιὰ σὰν κάθε νέα μὲ χαρὰ ν' ἀκούσῃ καὶ ἡ Καταρίνα τὴ [illegible] αὐτὴ πρόταση. Μὰ σὰν ἄκουσε πὼς ἕνας μαραγκός, παιδὶ τῆς δουλειᾶς καὶ μὲ γνώση χρυσή, τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἤθελε, λίγο ἔλειψε νὰ χτυπήσῃ τὸν πατέρα της. Πῶς μποροῦσε αὐτὴ ἡ τόσο καλομαθημένη νὰ πάρῃ ἕνα μαραγκό; Ἕνα χοντοάνθρωπο; Καὶ τί τρόπο μποροῦσε νὰ ξέρῃ αὐτὸς καὶ πῶς θὰ τὴν μεταχειρίζονταν; Μὲ ποιὸ ἀγροῖκο τοῦτο θὰ τῆς ἔδειχνε τὴν ἀγάπη του; Θὰ ἤξερε νὰ φάγῃ, θὰ ἤξερε νὰ πιάσῃ ὡς κι' αὐτὸ τὸ πηροῦνι; Αὐτὴ ἐννοοῦσε ὅταν παντρευτῇ νἄχῃ κάθε ἀνάπαυση καὶ ὄχι νὰ σκλαβωθῇ, νὰ γίνῃ δούλα, νὰ μαγειρεύῃ, νὰ παστρεύῃ, νὰ σιδερώνῃ. Καὶ μήπως γνώριζε τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ Καταρίνα!

Τοῦ κάκου ὁ πατέρας της παίνευε τὸ Νικόλα (τὸ ὄνομα τοῦ γαμπροῦ) πὼς ἤταν ἕνα παιδὶ ποὺ δὲ μεταγίνονταν. Τάχα θὰ τὴ γελοῦσε ὁ πατέρας της; θὰ ἤθελε τάχα τὸ καλὸ τῆς κόρης του; Ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ πεισθῇ! Κι' ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ λέγῃ πὼς δὲν εἴχανε δυνάμεις γιὰ καλλίτερο τὸν κύτταξε μὲ μῖσος στὰ μάτια. Ἰδέες πρόστυχες σὰν ἀστραπὴ πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ της καὶ ἡ ἀγνωμοσύνη ἔπνιξε μέσα της κάθε καλὸ αἴσθημα. Τὰ λόγια της [illegible] σὰν καρφιὰ στὴν καρδιὰ τῶν γονιῶν της ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβήθηκαν σοβαρὰ μὴν [illegible] τὸ σοῖ ὁλόκληρο.

Στὸ τέλος ἐκήρυξε πὼς δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῇ.

Τὸ πεῖσμα βάσταξε ἕνα χρόνο ὅταν ὁ πατέρας της ἀρρώστησε βαρειά. Στὴν ἀρχὴ ἡ Κατερίνα δὲ ψηλάφησε τὴν ἀρρώστεια του. Τὴν ἔκρινε κ' αὐτὴ μὲ τὴν ἴδια ἐπιπολαιότητα ποὺ ἔκρινε ὅλα τὰ πράγματα. Μὰ ὅταν ὁ γιατρός της εἶπε σοβαρὰ πὼς ὁ πατέρας της κινδύνευε, πὼς ἤτανε ζήτημα ἂν θὰ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν κρίση τότε ἴσως πρώτη φορὰ δοκίμασε λύπη καὶ ἀπελπισία γιατὶ προαισθάνθηκε τὸ βάραθρο ποὺ ἄνοιγε μπροστά της. Κοντὰ στὴ στοργὴ ποὺ ξύπνησε στὴν καρδιά της γεννήθηκαν καὶ ὀδυνηροὶ ὑπολογισμοὶ γιὰ τὸ μέλλον της. Τί θὰ γίνονταν; δὲν εἶχε κανένα κι' αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς της δὲν τὴν ἤθελαν οὔτε νὰ τὴν δοῦν κἂν στὰ μάτια.

Τότε παρακάλεσε τὸ γιατρὸ νὰ τὸν σώσῃ, νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της, μὲ τὴν ἴδια θέρμη ποὺ παρακαλοῦσε τὸ Θεό. Τότε πρώτη φορὰ κατάλαβε τί θὰ πῇ πατέρας καὶ πρώτη φορὰ πίστεψε στὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ μὲ σοβαρότητα. Μὰ φαίνεται πὼς ἡ τύχη εἶχε ἀποφασίσῃ πιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ πρῶτο χτύπημα τὸ κρίσιμο. Ὁ πατέρας της ἔσβυνε δίχως ἐλπίδα νὰ σωθῇ. Εἶχε χάσῃ σχεδὸν τὴ λαλιά. Ὧρες ὧρες ὅμως ἔλυνε ἡ γλῶσσα του ἢ ἤθελε νὰ μιλῇ πάντα σὰ νὰ ἤθελε μὲ τὴν ὁμιλία νὰ ξεχάσῃ τὸ Χάρο.

Τὰ μάτια του τὰ εἶχε πάντα σ' ἕνα σημάδι καρφωμένα καὶ συχνὰ ἔσκαζε χαμογελῶντας τὸ μουστάκι. Ὧρες ὁλόκληρες κύτταζε τὰ χέρια του, σὰ νὰ διάβαζε ἀπάνω σ' αὐτὰ τὴν ἱστορία τῆς περασμένης ζωῆς του καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του ἔλεγε: καϋμένα χέρια τί ἔχετε τραβήξῃ. Ἕνα βράδυ προσκάλεσε τὴ Καταρίνα κοντά του καὶ τὴ γυναῖκα του ἔπειτα. Κάτι σπουδαῖο ἤθελε νὰ πῇ. Τότε μέσα στὴ βαθειὰ σιωπὴ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου σὰν ἀφέντης εἶχε πιὰ θρονιασθῇ ὁ θάνατος, παρακλητικὴ θλιμμένη ἀκούστηκε ἡ ἀδύνατη φωνὴ τοῦ γέρου.

—Σὲ λίγο ἐγὼ πάω πιά.. τελείωσαν τὰ ψέματα... ἀκουσέ μου καὶ σὺ δυό!.. δὲν ἔχετε κανένα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Ὁ Νικόλας ἀγαπᾷ ἀκόμα τὴ Καταρίνα κ' εἶνε ἕτοιμος νὰ τὴ πάρῃ.... μοῦ τὤπε χθὲς ποὺ ἦρθε νὰ μὲ δῇ. Ἔλα κόρη μου.

Κι' ἐπειδὴ κείνη δὲ μιλοῦσε...

—Πίστεψε τὸν πατέρα σου ποὺ αὔριο θὰ κοιμᾶται στὴ παγωμένη γῆ, ξανάειπε, θὰ ζήσῃς καλὰ μ' αὐτόν.. τον γνώρισα ἐγώ...δὲ γίνεται καλλίτερος...εἶνε παιδὶ μὲ χρυσῆ καρδιά...δὲ πίνει, οὔτε εἶνε σπάταλος. θὰ τον πάρῃς αἴ; πές μου τὸ ναί, πές μου το λοιπόν...

— Θὰ τὸν πάρω, εἶπε μὲ φωνὴ σχεδὸν νεκρὴ ἐκείνη.

— Ἔχε τὴν εὐχή μου, εἶπε τότε ὁ γέρος. τώρα πεθαίνω εὐχαριστημένος.

Τὴ νύχτα ξεψύχησε μὲ τὴν κρυφὴ χαρὰ ποὺ τὸ παιδί του δὲ θὰ ἔμενε μόνο, ἀπροστάτευτο, μέσα στὸν κόσμο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν πρὸς σπορὰν σιτηρῶν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ καθιστᾷ γνωστὸν εἰς τοὺς Γεωργοκτηματίας τοὺς ὑποβαλλόντας αἰτήσεις περὶ δηλώσεως σπόρου πρὸς τὰς Ὑποεπιτροπὰς διαχειρίσεως σιτηρῶν τῶν Κοινοτήτων Καλλονῆς, Τελωνείων, Ἀγιάσου, Μυστεγνῶν, Ἀσωμάτου, Διαβολίου, Β[illegible], Ἀμπελικοῦ, Δαφνῶν, καὶ Κεραμίων ὅτι οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἀπεστάλη τῇ ὑπηρεσίᾳ της παρὰ τῶν ὡς ἄνω Ὑποεπιτροπῶν καὶ ὅτι αὗται Ὑποεπιτροπαὶ καὶ αἱ τῶν Κοινοτήτων Βασιλικῶν, Ἀκρασίου, Τρίγωνος, Πλαγιᾶς, Μπαροῦ, καὶ Πετριζικίου, πλὴν τῶν Τελωνείων καὶ Ἀγιάσου καθυστεροῦσι τὴν ὑποβολὴν τῶν βιβλίων στατιστικῆς παραγωγῆς δημητριακῶν παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας διαταγάς της καὶ τῆς ταχθείσης προθεσμίας περὶ ἀποστολῆς τούτων.

Καθισταμένης ὅθεν ἀδυνάτου τῆς ἐξελέγξεως τῶν αἰτήσεων καὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀναλογούσης ποσότητος σπόρου εἰς ἕκαστον αἰτοῦντα τῶν ὡς ἄνω περιφερειῶν ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἀνακοινοῖ ὅτι οὐδεμίαν εὐθύνην θέλει ἀναλάβει ἀπέναντι τούτων διὰ τὴν μὴ χορήγησιν αὐτοῖς σπόρου κατὰ τὴν διανομὴν ἐπιβαρύνουσαν τὰς ἐν λόγῳ μὴ συμμορφωθείσας Ὑποεπιτροπάς.

Συνέχεια ἐκ τῆς Δ' σελίδος

κι' ν' ἀρχίσουμε σιγὰ—σιγὰ ν' ἀνεβαίνουμε. Ἂς πάρουν κ' ἡ γυναῖκες ὅ,τι μποροῦν.

— Νὰ τώρα τὸ [illegible] μαζί μ' αὐτοὺς ὁ Βασίλης τῆς Μυλωνοῦς. Σοῦ εἶπα μπάρμπα Στεφανῆ, νὰ τὸ μπαρκάρουμε, δὲ θέλησες.

Ἐσυνάχαν τὴν λέμβον. Ἥναψαν τὰ δύο φανάρια ποὺ εἶχαν. Ὁ Βασίλης ἔλαβε τὰ πινάρια καὶ τὰς ἀξίνας του, καὶ ἀπομακρυνθεὶς προσωρινῶς ἤρχισε νὰ κατοπτεύῃ ποῦ θὰ εὕρισκε μονοπάτι ὄχι πολὺ πατημένον ἀπὸ τὴν χιόνα, ὥστε νὰ δύνανται ἄνθρωποι νὰ βαδίσωσιν. Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὡς τὸ Κάστρον, τὸ ὁποῖον διεκρίνετο ὡς πελώριος ἀμαυρὸς ὄγκος ὑψηλὰ πρὸς βορρᾶν ἡ ὁδὸς δὲν θὰ ἦτο πλέον τῆς ὥρας, ἀλλ' εἰς ἣν κατάστασιν ἦτο τώρα ὁ δρόμος ἀπὸ τὰς χιόνας, τίς εἶδε ἂν θὰ ἤρκει καὶ τριπλάσιον τοῦ χρόνου ὅπως φθάσωσιν. Ἐδείπνησαν ὅλοι ἐπὶ ποδὸς μὲ δίπυρα καὶ μὲ ἐλαίας καὶ ἔπιον ὀλίγον οἶνον ἢ ρακήν.

Ὁ Βασίλης ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ἀνεῦρε τὸ μονοπάτι, πατημένον πολὺ ἀπὸ τὴν χιόνα, ἀλλ' ὅτι μὲ πολὺν κόπον, ἂν προπορεύονται δύο ἄνθρωποι καὶ ξεχιονίζουν ἐλπίζει νὰ φθάσουν εἰς τὸ Κάστρον τὸ γρηγορώτερον ἕως τὰ μεσάνυκτα. Ἐφορτώθησαν τὰς ἀποσκευάς. Ὁ κὺρ Ἀλεξανδρῆς ἔλαβε τὸ ἕνα φανάρι καὶ μία τῶν γυναικῶν τὸ ἄλλο. Ὁ Βασίλης τῆς Μυλωνοῦς, ὁ μπάρμπα Στεφανῆς καὶ υἱός του, ἔλαβον τὰ πινάρια καὶ τὰς ἀξίνας καὶ προπορευόμενοι ἤρχισαν νὰ ξεχιονίζωσιν. Ὁ δρομίσκος ἀνήρχετο ἕρπων εἰς τὸν κρημνὸν κατ' ἀρχάς, εἶτα κατήρχετο εἰς ἓν παραθαλάσσιον κοίλωμα. Ἐπάτουν προσεκτικῶς, ὡς νὰ ἐμετροῦσαν τὰ βήματά των. Ἡ σελήνη εἶχεν ἀπαλλαγῇ τῶν νεφῶν καὶ προσεπάθει νὰ φέξῃ τὸν δρόμον μὲ τὸ κρυερὸν φῶς της. Ἐνίοτε ἔχαναν τὸ χάραγμα τοῦ δρόμου, ἀπεπλανῶντο κ' εὑρίσκοντο αἴφνης ἐπὶ τῆς κορυφῆς πελωρίων βράχων, κάτω τῶν ὁποίων ἄβυσσος ἤνοιγε τὸ στόμα της καὶ πάλιν κατέβαινον μὲ τρεμουλιαστὰ γόνατα, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν πετρῶν καὶ τῶν θάμνων.

Ἀνεῦρον εἰς τὸν κρημνὸν ὡς μικρὸν κοπάδιον αἰγῶν ἀποπλανηθὲν καὶ ἀπαγόμενον ὀπίσω εἰς τὴν μάνδραν ἀπὸ τοὺς δύο βοσκούς του, οἵτινες τὸ ἀνεζήτησαν κρατοῦντες φανάρια, καὶ μακρόθεν ἂν τοὺς ἔβλεπέ τις ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐκλάβῃ ὡς συστρεφόμενον κρικωτὸν τέρας, φωσφορίζον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρά, μὲ τοὺς δύο φανούς. Μὲ ὅλον τὸ ξεχιόνισμα, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ τις πόσον ἀτελῶς ἐνηργεῖτο, ἐπάτουν ἐνίοτε σφαλερῶς, κ' ἐχώνοντο ὡς τὸ γόνυ καὶ ὡς τὸν μηρὸν εἰς τὴν χιόνα.

Ἐπλησίαζε μεσάνυχτα, ὅταν ἔφθασαν ὑπὸ τὴν γέφυραν τοῦ Κάστρου, μισοπνιγμένοι, παγωμένοι, ἁλμυροὶ ἀπὸ θάλασσαν καὶ λευκοὶ ἀπὸ χιόνα, μελανιασμένοι τὰ χείλη, ἀλλὰ θερμοὶ τὴν καρδίαν.

* *

Ἐκεῖ ἐπάνω, πρὶν διέλθωσιν τὴν γέφυραν, ἀπὸ τὴν σιδηρόπορταν τοῦ Κάστρου ἠκούσθησαν φωναί:

— Ποιοὶ εἶσθε; Ποιοὶ εἶσθε;

Καὶ ἀντήχησε βαρὺ ὁ τριγμὸς τῶν ἐσκωριασμένων στροφέων, ὡς νὰ ἐδοκίμαζέ τις νὰ κλείσῃ ἔσωθεν τὴν σιδηρᾶν πύλην.

Ἠκούσθη δὲ καὶ μικρὸς κρότος, ὡς ὁ τῆς ὑψώσεως σκανδάλης τουφεκίου.

— Καλοί! Καλοί! πατριῶται! ἀπήντησεν ὁ μπάρμπα Στεφανῆς. Μὰ ἐσεῖς ποιοὶ εἶσθε;

— Πέτε μας τὰ ὀνόματά σας!

— Ἡμεῖς εἴμαστε... ἤρχισεν ὁ μπάρμπα Στεφανῆς, καὶ συγχρόνως διὰ τοῦ βλέμματος ἐσυμβουλεύετο τὸν παπᾶ.

— Μπᾶ! αὐτὴ εἶνε ἡ φωνὴ τ' ἀδελφοῦ μου, ἀνέκραξεν ὁ Βασίλης τῆς Μυλωνοῦς.

Καὶ εἶτα ἐντείνας τὴν φωνήν:

— Ἀργύρη! ἐγὼ εἶμαι!.. ἐφώναξε.

Μᾶς ἔβγαλαν κι' ἀπὸ ἕνα κόπο, ἐψιθύρισεν ὁ ἱερεύς.

Τόσο καλλίτερα...

* *

Ἀνέβησαν εἰς τὸ Κάστρο, ὅπου συνήντησαν τὸν Ἀργύρην τῆς Μυλωνοῦς καὶ τὸν σύντροφόν του τὸν Γιάννην τὸν Νυφιώτην. Οὗτοι ἐν ὀλίγοις διηγήθησαν πῶς τοὺς εἶχε κλείσῃ το χιόνι ἐπάνω στὸ Στοιβωτό, ὅπου [illegible] δύο νύκτας εἰς μίαν σπηλιάν, καὶ πῶς τὴν προχθὲς τοὺς ἀπηλευθέρωσαν ἐκεῖθεν ἐκτοπίσαντες μεγάλους ὄγκους χιόνος, δύο αἰγοβοσκοί, ὁ Γιαλῆς ὁ Κόνιζας καὶ ὁ Γιώργης ὁ Μαλίγκας, οἵτινες καὶ εὑρίσκοντο τὴν στιγμὴν ταύτην μὲ ὅλον το αἰπόλιον των εἰς τὸ φρούριον.

Τὸ φρούριον τοῦτο ὅπερ ἀλλαχοῦ περιεγράψαμεν, ἦτο γιγαντιαῖος βράχος φυτρωμένος ἐκεῖ παρὰ τὸ πέλαγος, προεκβολὴ τῆς γῆς πρὸς τὸν πόντον, ὡς νὰ ἔδειχνεν ἡ ξηρὰ τὸν γρόνθον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ τὴν προεκάλει φοβερὸς μονοκόμματος γρανίτης ἀλίκτυπος, ὅπου γλαῦκες καὶ λάροι ἤριζον περὶ κατοχῆς, [illegible] ποῦ ἀρχίζει ἡ κυριότης τοῦ ἑνὸς καὶ ποῦ σταματᾷ ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἄλλου. Προσφιλὴς σκοπὸς τοῦ βορρᾶ καὶ τῶν γειτόνων του, τοῦ Καικίου καὶ τοῦ Ἀργέστου, ὧν τὸ Στάδιον εὐρὺ ἐκτείνεται ἀναμέσον τῆς Χαλκιδικῆς, τοῦ Θερμαϊκοῦ, τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Πηλίου, μεμονωμένος ὑψιτενὴς βράχος, ἐφ' οὗ οἱ κάτοικοι ἐξ ἀνάγκης εἶχαν κλεισθῇ διὰ φύλαξιν κατὰ τῶν πειρατῶν καὶ τῶν βαρβάρων, ἐγκαταλείποντες αὐτὸν ἔρημον μετὰ τὸ 1812, ὅτε ἐκτίσθη ἡ σημερινὴ μεσημβρινὴ πολίχνη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΛΙΓΟΛΟΓΑ

***ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ** πρὸ ἡμερῶν τὴν ἐκτοξευθεῖσαν κατὰ τοῦ τέως ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γάλλου ὑπουργοῦ κ. Μαλβὺ δεινὴν κατηγορίαν εἴχομεν ἐκφράσῃ τὴν ἀπορίαν πῶς ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Γαλλικὴ δρᾶσις» κ. Δωδὲ ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς διετείνετο ὅτι ἐγνώριζεν ὅτι ἀπὸ τριετίας ὁ κ. Μαλβὺ ἐπρόδιδε τὰ στρατιωτικὰ μυστικὰ τῆς πατρίδος του εἰς τοὺς γερμανούς, ἀφ' ἑτέρου δὲν προέβη ἔκτοτε εἰς τὴν καταγγελίαν αὐτοῦ ἐκτελῶν οὕτω ἐπιβαλλόμενον πατριωτικὸν καθῆκον. Ἀλλ' ὁ κ. Μαλβὺ δὲν ἦτο κατάσκοπος τῆς Γερμανίας. Οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε κατάσκοπος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μόλις ἤκουσε τὸν ψίθυρον μιᾶς τοιαύτης κατηγορίας ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπηγορεύθη δυστυχῶς νὰ πράξῃ. Ἐὰν οἱ Γάλλοι βουλευταὶ διετέλουν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὀλιγώτερον ἠρεθισμένοι καὶ ἠκροῶντο τοῦ κ. Μαλβὺ δὲν θὰ ἐχάνετο τόσος πολύτιμος καιρὸς διὰ ν' ἀποκαλυφθῇ ὅτι δὲν πρόκειται ἢ περὶ τραγικῆς συκοφαντίας ἣν ἐξύφανεν ἐσκοτισμένης διανοίας πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ κ. Μαλβύ. Τώρα ὁ Μαλβὺ ἠθωώθη ἀλλ' ἡ Γαλλικὴ βουλὴ δὲν δύναται ἢ νὰ μεμφθῇ τὴν υἱοθετήσασαν τὴν συκοφαντίαν κυβέρνησιν καὶ πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἡ μυστικὴ συνεδρία τῆς Γαλ. βουλῆς δὲν θὰ ἔχῃ εὐχαρίστους συνεπείας διὰ τὸ ὑπουργεῖον Παινλεβέ.*

—§—

ΤΑ ΟΣΑ ἐν συνεντεύξει εἶπεν ὁ Ρῶσσος στρατηγὸς Ἀλέξιεφ περὶ ἀντικαταστάσεως ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τοῦ Ρωσσικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων ἀποδεικνύουν ὅτι πλήρης ἐπετεύχθη συμφωνία μεταξὺ τῶν ἄλλων Συμμάχων καὶ τῆς Ἰαπωνίας ὅπως αὐτὴ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸ Ἀνατολικὸν μέτωπον τοῦ πολέμου. Ἀποδεικνύουν ἀκόμη ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔκαμαν τὸν λογαριασμόν των χωρὶς... τοὺς Ἰάπωνας, οἱ ὁποῖοι ἀντικαθιστῶντες τοὺς Ρώσσους δὲν θὰ ἀφήσουν βεβαίως νὰ κλεισθῇ χωριστὴ εἰρήνη μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Γερμανίας.

ΡΙΤΣΙΝΕΛΑΙΟΝ
Φρεσκότατον Ἑλληνικὸν
Ἔφθασε εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ πωλεῖται χονδρικῶς.
ΣΠΥΡ. ΚΟΥΛΟΥΤΟΣ & ΤΣΑΚΙΡΗΣ
2—3 (Κεντρικὴ Ἀγορὰ)

ΤΑΣ ΤΥΠΟΓΡ. ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΚΗΡΥΚΑ»